

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

“Μια φορά και έναν καιρό σε μια χώρα πολύ πολύ μακρινή που λεγόταν Ελλάδα, έτη φωτός μακριά υπήρχε φοβερή αναστάτωση. Η χώρα αυτή βρισκόταν σε πολύ δυσμενή θέση και οι πολίτες της ήταν πολύ δυσαρεστημένοι. Εξαιτίας μιας τρομακτικής κρίσης που έπληξε την χώρα, την οποία κανένας πολιτικός δεν μπορούσε να διαχειριστεί, αποφάσισαν να κάνουν εκλογές για να εκλέξουν νέους αρχηγούς. Τα πράγματα όμως δεν πήγαν και τόσο καλά. Οι εκλογές έγιναν και ως εκ θαύματος η φτώχεια και η εξαθλίωση παρέμειναν. Κυβέρνηση δεν μπορούσε να σχηματιστεί και η χώρα βούλιαξε σε απίστευτη αδράνεια, φασίστες μπήκαν στην βουλή...κτλ.κτλ.”

Όσο και αν η παραπάνω ιστορία μοιάζει με παραμύθι, δυστυχώς είναι η πραγματικότητα των συζητήσεων που βρίσκονται στο επίκεντρο από τα media μέχρι τα καφενεία. Για να τελειώνουμε με τα παραμύθια, η κατάσταση είναι σοβαρή και αφορά τις ζωές μας, και μόνο ως τέτοια θα πρέπει να την αντιλαμβανόμαστε. Επιθυμία μας, λοιπόν, είναι να ξεκαθαρίσουμε την θέση μας για αυτά τα ζητήματα.

Η κρίση χρέους που τόσα και τόσα έχουν ειπωθεί για τις αιτίες και τις λύσεις που επιδέχεται, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι αποτελεί ένα γενικό φαινόμενο και δεν αφορά μόνο την περίπτωση της Ελλάδας. Δεν είναι το ελληνικό κράτος το μόνο υπερχρεωμένο, υπερχρεωμένα είναι σχεδόν όλα τα κράτη συμπεριλαμβανομένων ακόμα και “οικονομικών κολοσσών” όπως η αγγλία, η ιταλία ακόμα και οι Η.Π.Α. Αυτό το λέμε όχι για να βγάλουμε λάδι την υπαρκτή κακοδιαχείριση των οικονομικών του ελληνικού κράτους αλλά να καταλάβουμε ότι δεν φταίνε μόνο κάποιοι κλέφτες πολιτικοί αλλά είναι ο τρόπος που λειτουργεί το σύστημα, και εδώ και αλλού. **Ο καπιταλισμός είναι ένα παγκοσμιοποιημένο οικονομικό σύστημα και οι ανά περιόδους κρίσεις του, αποτελούν δομικό του στοιχείο.** Ο τρόπος που η κυριαρχία τις ξεπερνάει είναι ιστορικά δεδομένος: αναδιάρθρωση της παραγωγής και των εργασιακών σχέσεων, καταστροφή υλικών υποδομών, πόλεμοι, καλλιέργεια φόβου, στρατικοποίηση, καταδίκη στην εξαθλίωση ολόκληρων πληθυσμών, παραγωγή νέων κοινωνικών αποκλεισμών, στρατόπεδα συγκέντρωσης και οτιδήποτε άλλο συμφέρει τις οικονομικές ελίτ. Οι κρίσεις αποτελούν ευκαιρία για επιπλέον κερδοφορία αλλά και για θωράκιση της ύπαρξης του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου. Σε σχέση με την κρίση χρέους του ελληνικού κράτους, δίνεται η ευκαιρία στο ντόπιο κεφάλαιο να εφαρμοστούν μέτρα και μεταρρυθμίσεις που ήδη είχαν αποκρυσταλλωθεί σε μια νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση από τη δεκαετία του '90 (βλέπε ασφαλιστικό, αποκρατικοποιήσεις, τσάκισμα συλλογικών συμβάσεων, μειώσεις μισθών, αλλαγές σε νομικό πλαίσιο για τις απολύσεις, ιδιωτικοποίηση στην εκπαίδευση και τον χώρο της υγείας κλπ.). Και όλα αυτά έχοντας απέναντι μια κοινωνία σε κατάσταση σοκ, αδύναμη να οργανώσει την αντίστασή της χαμένη στην ανασφάλεια και στα φάσκελα στην βουλή. Από την μεριά του ξένου κεφαλαίου, τώρα, μέσω της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η ελληνική οικονομία, δίνεται πέρα από την δυνατότητα κερδοφορίας του και η ευκαιρία αξιοποίησης της ως πειραματόζωου και αντίστοιχα χρήσης της ως καλό ή κακό παράδειγμα για την διαχείριση αντίστοιχων καταστάσεων σε άλλα κράτη.

Εμείς από την πλευρά μας θεωρούμε ότι οι ζωές μας είναι πολύ σημαντικές για να τις ορίζουν κάποιοι άλλοι για μας. Η πολιτική δεν περιχαρακώνεται σε κάθε εκλογική διαδικασία, αλλά εντάσσεται στην καθημερινή ζωή και τις κοινότητες αγώνα. **Απέναντι στο θέατρο των εκλογών, επιλέγουμε να απέχουμε και καλούμε και σας να αρνηθείτε ακόμα και τη θέση του θεατή.** Έτσι ώστε να ορίζουμε τις ζωές μας και να διαμορφώνουμε τα γεγονότα μόνοι μας, χωρίς ειδικούς, τεχνοκράτες, πολιτικούς, γραφειοκράτες και οποιουσδήποτε άλλους επίδοξους σωτήρες μας. **Αν είναι να σώσουμε τα τομάρια μας θα το κάνουμε από κοινού, ο καθένας από το μετερίζι του, ισότιμα, αδιαμεσολάβητα και προς απελευθερωτική κατεύθυνση.** Ενάντια στον κόσμο της εκμετάλλευσης, του φόβου, της μιζέριας, της παθητικότητας, του φιλοτομαρισμού, του κανιβαλισμού και του φασισμού ανοίγεται ο δρόμος του αγώνα, της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας, των σχέσεων εμπιστοσύνης και των συλλογικών λύσεων. Όλα αυτά δεν είναι λόγια του αέρα, εμείς προσπαθούμε να τα εφαρμόσουμε στα εγχειρήματα μας, να οργανώσουμε την καθημερινότητα και τις αντιστάσεις μας. Είμαστε συνειδητά εχθροί της κάθε εξουσίας, του κράτους και των μηχανισμών του, του καπιταλισμού και των σχέσεων που προάγει, του φασισμού και των ακολουθητών του και για αυτό είμαστε στο στόχαστρό τους. Αυτό δε μας φοβίζει, ίσα ίσα δείχνει ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο. Μας γεμίζουν ελπίδα εγχειρήματα αυτοοργάνωσης που ξεπηδάνε όλο και περισσότερο δίπλα μας, λαϊκές συνελεύσεις, κοινωνικές αντιδομές (όπως τα κοινωνικά ιατρεία), καταλήψεις, δομές αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης, κοινωνικά κέντρα, αγροκολλεκτίβες, μαχητικά σωματεία βάσης, κοινότητες αγώνα και οργάνωσης των από τα κάτω. Σε αυτόν τον κόσμο ανήκουμε και ψήγματα του μέλλοντος τα βλέπουμε στο σήμερα

Η κρίση πέρα από ευκαιρία για κερδοφορία των αφεντικών είναι και ευκαιρία των από τα κάτω αυτού του κόσμου για να αποτινάξουν τα δεσμά τους

Ενάντια στο εκλογικό θέατρο, συνειδητή αποχή και συμμετοχή στους καθημερινούς ταξικούς/κοινωνικούς αγώνες

Να μείνουμε ακυβέρνητοι, να ορίσουμε οι ίδιοι τις ζωές μας

*Συλλογικό εγχείρημα λόγου και δράσης Πέρασμα,
απο το κατειλημμένο Μαραξιοπουλείο, γοναση 102*

Σε αυτή την συνθήκη “κρίσης” βλέπουμε γύρω μας να επιβάλλεται βία η φτώχεια. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός και το αλληλοφάγωμα μεταξύ των καταπιεσμένων να γίνεται καθημερινό φαινόμενο. Παντού επικρατεί μιζέρια και φόβος. Έτσι, σταδιακά ο κόσμος φαίνεται να χάνει σιγά σιγά τις ελπίδες του για το συμπαγές κράτος που θα του επέφερε την λύση. Ακόμα βέβαια και όταν πίστευε στις δυνατότητες του κράτους ήταν βαθιά νυχτωμένος. Το κράτος σαν μηχανισμός πέρα από όλα τα άλλα φροντίζει για την επιβίωσή του και ας μην καλλιεργούμε ψευδαισθήσεις. **Σωτηρία του κράτους δεν σημαίνει σωτηρία της κοινωνίας.** Ανεξαρτήτως αριστερής ή δεξιάς κυβέρνησης, η ουσία παραμένει η ίδια. Είτε δίνοντας ψίχουλα για τον εφησυχασμό του λαού είτε όχι, εφαρμόζει μέτρα στις πλάτες των από κάτω και των αδύναμων, το κράτος είναι αυτό που ελέγχει και επιβάλλει τους νόμους, είναι αυτό που ελέγχει τις κατασταλτικές δυνάμεις και στρέφει το μένος του σε αυτούς που αντιστέκονται. Είναι αυτό που διαθέτει το μονοπώλιο της βίας και προστατεύει το κεφάλαιο.

Ακόμα και οι υποσχέσεις μιας αριστερής διαχείρισης και επιστροφής σε ένα κράτος πρόνοιας είναι ένα παραμύθι. Δύο είναι οι επιλογές: είτε είσαι με τη λογική των αγορών και όλα τα υπολογίζεις με λογιστικά βιβλία, είτε θα πρέπει να έρθεις σε ρήξη με ένα παγκόσμιο σύστημα οικονομικής διαχείρισης. Ακόμα και αυτοί που ευαγγελίζονται ένα κράτος πρόνοιας δεν έχουν την δυνατότητα να το επιβάλουν ή να το παζαρέψουν. **Το κράτος πρόνοιας μας τελείωσε. Το μόνο που έχει απομείνει είναι ένα κράτος ασφάλειας** και έτσι το ίδιο νοηματοδοτεί την ύπαρξή του. Καλλιεργεί με τους μηχανισμούς του έντεχνα τους κοινωνικούς κινδύνους, παρουσιάζει στους τηλεθεατές τους εχθρούς του και μετά έρχεται να δώσει την κατασταλτική λύση, ως “από μηχανής θεός”. Έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε τη ρητορική για τις υγειονομικές βόμβες και την άνοδο της μικροεγκληματικότητας. Φέρνοντας ως παράδειγμα τις οροθετικές πόρνες και τη διαπόμπευσή τους, με τα media να δημιουργούν μια μαζική παράκρουση και μετά να έρχονται οι μπάτσοι να προστατέψουν τον πολίτη, πορνοπελάτη στη συγκεκριμένη περίπτωση, με μαζικές συλλήψεις και ελέγχους. Αντίστοιχα και στο ζήτημα των μεταναστών χωρίς χαρτιά, όπου παρουσιάζονται όλοι σαν φορείς ασθενειών και εγκληματίες, με το κράτος να δίνει “λύση” με μαζικές σκούπες και εξορία σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το νόημα είναι ξεκάθαρο: “υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι έξω από το διαμέρισμά σου, πάρε 300 ευρώ μισθό, δεξ τηλεόραση, μη νοιάζεσαι για οτιδήποτε συμβαίνει γύρω σου και ζήσε ήσυχα την ζωούλα σου. Το κράτος με τους μπάτσους και τους χρυσαυγίτες θα σε προστατέψει”.

Μπροστά μας έχουμε ένα κράτος το οποίο φαίνεται να αδυνατεί να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση σε κάθε βήμα του και να ρυθμίσει την κατάσταση. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στις μεγάλες διαδηλώσεις στην Αθήνα, στη μαζικότητά τους αλλά και στις βίαιες συγκρούσεις που τις συνόδευαν. Έτσι μετά την παραίτηση Παπανδρέου, το σχηματισμό κυβέρνησης Παπαδήμου και την γενικότερη αδυναμία εκμείωσης κοινωνικής συναίνεσης μπροστά στη σωρεία νέων σκληρότατων μέτρων που δήθεν θα μας έβγαζαν από το αδιέξοδο της κρίσης, το επόμενο βήμα ήταν οι εκλογές. Ξαφνικά όλα έμειναν ασάλευτα, και τα βλέμματα όλων στράφηκαν στα προεκλογικά πανηγύρια που καθημερινά λάμβαναν χώρα στα μιντιακά παράθυρα. Να πίστεψε άραγε ο κόσμος πως όλα τα προβλήματα του θα λύνονταν εκλέγοντας νέα κυβέρνηση;

Ή μήπως ένιωσε πως του δινόταν η μοναδική ευκαιρία να συμμετάσχει και αυτός κάπως στη λήψη αποφάσεων μέσω της εκλογής του πλησιέστερου σε αυτόν κόμματος; Για ένα μήνα και πλέον **η πολιτική δράση μετατοπίστηκε από τους δρόμους και τις γειτονιές σε κεντρικό επίπεδο, στο κομματικό υπερθέαμα και τους τηλεοπτικούς δέκτες.** Ίσως ο κόσμος ήλπιζε για μια στιγμή σε αυτόν το “δημοκρατικό” θεσμό που όλοι χωράνε και όπου όλοι εκπροσωπούνται, σε αυτή την ψευδαίσθηση πλουραλισμού και πολυφωνίας. Οι πομπώδεις ομιλίες και συνεντεύξεις των πολιτικών περιστρέφονταν γύρω από τη σωτηρία της χώρας, την ανάγκη για σύσταση ισχυρής κυβέρνησης. Τα διλήμματα είχαν τεθεί: μνημόνιο - όχι μνημόνιο, ευρώ - δραχμή, καπιταλιστικά ζητούμενα με καπιταλιστικές απαντήσεις. Το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν σαφές μέσα στην ίδια του την ασάφεια. Ρευστές κοινωνικές διεργασίες, έντονη κινητικότητα, πλήρης σύγχυση του εκλογικού σώματος και αποχή. **Ίσως τελικά οι εκλογές πέτυχαν για ακόμα μια φορά. Ο κόσμος αποπροσανατολίστηκε από την ουσία του προβλήματος.** Οι όποιες αντιστάσεις για λίγο καιρό σάπασαν και οι φασίστες απέσπασαν σημαντικά ποσοστά μέσω της δημοκρατικής, εκλογικής διαδικασίας.

Για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις, καθώς ένα πρόβλημα γίνεται πιο επικίνδυνο όσο το υποτιμάς, λέγοντας φασίστες δεν εννοούμε τους γυμναστηριακούς γραφικούς τύπους που εμφανίστηκαν στα κανάλια μετά το εκλογικό αποτέλεσμα. Ή τουλάχιστον δεν εννοούμε μόνο αυτό. **Οι φασίστες αποτελούν άλλοθι της αστικής δημοκρατίας για επιστροφή και μια εκ νέου εμπιστοσύνη στους θεσμούς της.** Αυτό γίνεται με το να παρουσιάζονται σαν ένας αντιδημοκρατικός κίνδυνος και μέσω της καλλιέργειας του φόβου το “δημοκρατικό” κράτος να δίνει την αγκαλιά του και την ασφάλεια στους “φιλήσυχους πολίτες”. Βέβαια, τα μέλη της χρυσής αυγής δεν είναι τίποτα άλλο από μια μαφιόζικη συμμορία που μαχαιρώνει μετανάστες, χτυπά αγωνιστές, επιτίθεται σε κοινωνικούς χώρους και στέκια και βρίσκεται απέναντι σε όποιο κοινωνικό αγώνα φαίνεται να γεννιέται (χαλυβουργία, συνελεύσεις πλατειών). Είναι αυτοί που βρίσκονται στο πλευρό της αστυνομίας και δεν διστάζουν να εκφράσουν όπου βρουν πεδίο τον παρακρατικό τους χαρακτήρα. Εν αναμονή των εκλογών φυσικά μινιμάρισαν το λόγο τους και αποφάσισαν να δείξουν “το κοινωφελές έργο τους”, που υπόσχονται να εφαρμόσουν και μετεκλογικά, “στηρίζοντας περιοχές ξεχασμένες από το επίσημο κράτος”. Πόσο αφελής μπορεί να είναι όμως όποιος πιστεύει σε όλο αυτό το θέατρο; Πόσο εύκολα ξεχνάει κανείς την ιστορία του παρελθόντος; **Η παρουσία τους στην βουλή ούτε τους κακούς πολιτικούς θα τρομάξει ούτε τίποτα, ίσα ίσα επικουρικός είναι ο ρόλος τους.** Είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται την ύπαρξη θολούρας για να ρίξουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και να μετατοπίσουν την ευθύνη όλων των προβλημάτων της χώρας στους αδύναμους και σε αυτούς που δεν μπορούν να υψώσουν φωνή, τους μετανάστες. **Η ενδυνάμωσή τους θα σημάνει πολιτοφυλακές, θα σημάνει φόβο, θα σημάνει περισσότερη μισαλλοδοξία, θα σημάνει επισημοποίηση του παρακράτους** και αν τα media μετεκλογικά αποφασίσουν να τους θέσουν στο στόχαστρο, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως προεκλογικά ήταν αυτοί που τους προμόταραν.